

DIEF IN DE NACHT

Proloog

Ze hoorde de sneeuw onder haar wielen knisperen. De oprijlaan was nog maagdelijk wit. Terwijl het elektrisch aangedreven hek bogen in de sneeuw trok, liep Aura naar de brievenbus. Wat reclameblaadjes, een bankafschrift en een roomkleurige dikke envelop. Wie zou haar nu een verjaardagskaart sturen? Vrienden had ze niet en haar collega's had ze net gezien. Toen ze binnenkwam legde ze de post op de glimmende eiken tafel. De zes stoelen die er omheen stonden gaven de indruk dat hier een gezin woonde, maar zover was het nooit gekomen.

**Zes maanden eerder
zondag**

Aura draaide de ketting met het hangslot om de gietijzeren poort voor de oprit. De laatste stralen van de avondzon gaven het rieten dak van haar huis een gouden gloed. Het huis was niet groot maar precies wat zij nodig had; een veilige haven middenin het bos. Ze had het twee jaar geleden voor een goede prijs kunnen kopen van de erfenis van haar moeder en er was weinig aan op te knappen geweest. De meubelen die ze uit haar moeders huis had meegenomen maakten dat ze zich hier vanaf het eerste moment had thuis gevoeld.

Voor ze naar binnen ging liep ze nog even langs de lege hondenren. *Oh Joep, waarom moest je nou doodgaan?* Nog steeds kreeg ze tranen in haar ogen als ze aan haar lieve trouwe waakhond dacht. Toen Joep gevonden werd was hij vel over been, zijn hals tot bloedens toe opengehaald door de brede spijkerband waarmee hij aan de ketting lag toen de dierenbescherming hem had weggehaald bij een verlaten huis. Hij was mensenschuw en probeerde van zich af te bijten, maar voor Aura was het liefde op het eerste gezicht. Hij had haar aangekeken en zijn kop op haar schoot gelegd. De grote bouvier was het eerste dier dat ze mee naar huis had genomen van de dierenkliniek waar ze werkte. Daarna volgden het ezeltje, het schaapje en een stel kippen. Ze had Joep drie jaar gehad toen hij kanker kreeg. Ze had hem chemokuren gegeven tot het niet meer ging. Uiteindelijk had ze hem zelf een spuitje gegeven en begraven. Ze had gehuild alsof zij een familielid was verloren.

Ze draaide de voordeur op slot, controleerde alle ramen en poetste haar tanden. In de spiegel bekeek ze zichzelf kritisch. Ze moest dringend eens naar de kapper, de lange blonde

pieken maakten haar oud. Haar huid leek in het tl-licht nog bleker dan anders, bijna blauwig. Ze keek zichzelf in de ogen. *Is dit het? Moet ik zo nog vijftig of zestig jaar verder? Niet zo denken. Wat is de zin van alles nog? Niet zo denken. Zou het niet beter zijn om er gewoon niet meer zijn? Niet zo denken, ga slapen.*

In haar slaapkamer was het benauwd warm. Te warm om te slapen. Toen ze de tuindeur openzette waaide een koel briesje naar binnen. Zodra ze op haar bed lag sprong haar laatste aanwinst, een spierwitte blinde kat, feilloos op haar buik, waar die zich luid spinnend na een paar keer draaien nestelde voor de nacht. Ze had hem Stevie genoemd. Aura glimlachte en aaide het beestje over zijn zachte vacht.

‘Hé Wonderboy, als ik jullie niet had...’ mompelde ze terwijl haar oogleden zwaar waren van de tranen, ‘heel even kroelen dan.’ Haar laatste gedachte voor ze in slaap viel was dat ze de deur op slot moest doen.

Ze hoorde Joep blaffen terwijl ze aan het rennen was door het bos. Ze wilde naar huis, maar kon de weg niet zien in het donker. Het pad was verdwenen en ze haalde haar benen open aan de braamstruiken. Joep bleef maar blaffen maar ze kon hem niet bereiken. Huilend probeerde ze te vluchten voor haar onzichtbare belager. Aura schrok wakker. Ze hoorde iets kraken, maar het was niet het typische geluid van de wiegende hoge bomen. Het was veel dichterbij. Alsof iemand de deur een stukje verder opendeed.

Pieter was terug. Aura voelde haar maag samentrekken. Ze duwde de kat van haar buik en spande zich in om iets meer te horen. Heel stil gleed ze op de grond en pakte de honkbalknuppel die naast haar bed stond. Ze sloop de twee meter van haar bed naar de muur, waarbij ze het gordijn geen seconde uit het oog verloor. Met de knuppel stevig in haar handen stond ze geruisloos rechtop, met haar rug tegen de muur vlak naast de deur. Ze hoorde hoe het gordijn een stukje door de rails schoof. Aura ademde in. Het bleef even stil. Aura’s benen begonnen te trillen en ze zag hoe de punt van het gordijn werd opgetild en een voet geruisloos de kamer instapte. Het bloed suisde in haar oren. Het was alsof ieder vezel in haar lichaam zich spande. Ze was niet meer bang, ze was kwaad, razend. Ze greep de honkbalknuppel stevig beet en zette haar voeten iets uit elkaar waarbij ze lichtjes door haar knieën zakte. En haalde toen uit met alles wat ze in zich had. Ze voelde de impact van het harde hout op het lichaam en hoorde bot kraken, gevolgd door een rochelende kreun en een zachte plof.

‘GA WEG KLOOTZAK! LAAT ME MET RUST!’

Ze hoorde niets meer en met de knuppel schoof ze het gordijn opzij. In het donker zag ze een man liggen. Ze zette de punt van de knuppel op zijn borst en stapte voorzichtig dichterbij om hem te bekijken. Aan haar voeten lag een man, maar het was niet Pieter.

Ze gaf hem een por met haar voet. Niets. Ze porde hem wat harder maar hij bleef liggen. Hij zou toch niet dood zijn? Ze ging op haar hurken naast hem zitten en zocht naar een hartslag. Opgelucht ademde ze uit toen ze een trage hartslag ontdekte. Ze stond op om binnen de politie te gaan bellen toen een hand haar enkel greep. Ze gilte en in een reflex schopte ze met haar vrije voet van zich af. Het hoofd van de man sloeg opzij toen ze hem tegen zijn slaap raakte en zijn greep op haar enkel verslapte.

Ze rende naar binnen en greep de telefoon. Ze toetste 112. Op het moment dat ze moest verbinden, aarzelde ze. *Stel je voor dat ze mij arresteren. Je mag een inbreker toch niets aandoen, zelfs al wil je je eigen huis verdedigen. Dat staat zo vaak in de krant. Dat kan ik de beesten niet aandoen. Wie moet er dan voor ze zorgen? Dan verhongeren ze weer, of erger.* Ze legde de telefoon weer neer.

Aura ijsbeerde door de slaapkamer, af en toe wierp ze een blik op de bewegingloze man buiten. Ze had nog een keer zijn pols gevoeld. Hij leefde, maar was nog niet bij bewustzijn gekomen.

Verdomme! Ze had zich bij het eerste geluid meteen moeten opsluiten de badkamer en dan de politie moeten bellen. *Waarom heb ik die deur niet dichtgedaan? Ik had voor de zomer een airco moeten nemen. Waarom ben ik in een bos gaan wonen? Had Joep nog maar geleefd, dan was die vent niet zover gekomen. Wat moet ik nu?*

Er was niemand die ze kon bellen.

Van slapen zou niets meer komen maar ze kon die man niet zo laten liggen. Ze inspecteerde zijn zakken, nadat ze zijn handen en voeten had geboeid met de plastic strips die ze in haar dokterstas had om de poten van schapen vast te binden. Haar zoektocht leverde niets op. Ze legde een deken over hem heen, keek nog even naar hem en twijfelde.

‘Nou vooruit dan’ zei ze alsof hij ergens om gevraagd had.

Ze legde een kussen onder zijn hoofd en ging naar binnen. Ze draaide nu wel de deur op slot. Ze lag met haar ogen open op haar bed. *Waarom kan het nou nooit eens normaal gaan met mij? Ik wou dat het die Pieter was geweest, dan had ie eindelijk zijn verdiende loon gekregen. Heeft hij een moordenaar van me gemaakt?* De angst kneep als een hand haar keel dicht.

maandag

Het eerste moment dat ze wakker werd was er niets aan de hand, een seconde later kwam alles weer terug. Ze liep naar de deur en zag dat de man er nog lag, al had hij de deken van zich afgeschopt. Zijn borst bewoog, maar verder lag hij doodstil. *Hij leeft gelukkig nog*, was haar eerste gedachte. Ook toen ze de deur opende kwam er geen reactie. Ze boog zich over hem en bekeek zijn hoofd. Aura schrok van wat ze de man had aangedaan. Zijn keel was paars en gezwollen, alsof iemand met hele grote handen hem had proberen te wurgen en zijn gezicht was aan een kant geschaafd en had ook een flinke blauwe plek.

‘Hallo’ zei ze zachtjes. Ze boog zich wat dieper over hem heen en porde zijn schouder. ‘Hallo’ zei ze nog een keer. Terwijl ze zijn gezicht aan het bestuderen was deed hij zijn ogen open. Ze waren amberkleurig. Hij keek naar haar maar leek niet te kunnen focussen. *Mooie ogen*, ging het door haar heen. Hij opende zijn mond maar er kwam niet meer uit dan een piepende adem, alsof hij astma had. Hij probeerde vergeefs zijn geboeide handen los te trekken. Hij sloot zijn ogen weer en bleef stil liggen. Het leek of hij weer in slaap gevallen was en Aura stond voorzichtig op.

Wat moet ik nu? Ik kan hem hier toch niet zo laten liggen.

‘Hé, wordt eens wakker.’

Weer deed hij even zijn ogen open en meteen weer dicht.

Wat zou hij doen als ik hem losmaak? Wat moet ik met hem doen als ik ga werken? Het lege hondenhok bracht haar op een idee.

Ze sleepte een stretcher uit de schuur naar het hondenhok, waarvan de dikke tralies ruim twee meter hoog waren en gepunt aan de bovenkant. Hotel traliezicht, geschikt voor een inbreker. Ze haalde de ketting van de poort en hing die klaar. Ze zette een kan water en een glas neer naast het bedje. Toen pakte ze hem onder zijn schouders en begon hem naar het hok te trekken. Hij was zwaarder dan ze gedacht had, maar stribbelde in ieder geval niet tegen. De dieren stonden onrustig in hun weitje te draaien en blaatten klagelijk.

‘Stil maar jongens, ssst, mama maakt alles in orde. Jullie krijgen zo je eten hoor.’

Toen ze hem op het bedje had gelegd stond het zweet op haar rug. Ze draaide de ketting een paar keer rond de tralies en klikte het hangslot dicht. Daarna ontfermde ze zich over de dieren nam zelf snel een douche.

Op haar werk had ze moeite haar hoofd erbij te houden. Was het niet een beetje hard geweest om hem in het hondenhok op te sluiten? Ze had niet eens de moeite genomen om hem goed na

te kijken. Of zelfs maar zijn temperatuur genomen. *Wat als hij doodgaat, wat moet ik dan doen? Dan is het geen zelfverdediging meer. Een zwaargewonde man in een hondenok, mijn God, wat zullen ze van me denken?*

‘Carin’ riep ze naar de receptie ‘kun je even komen?’

Carin, de oudste assistente kwam binnen.

‘Jeetje wat zie jij eruit, wat is er, ben je ziek?’

Aura had niet gedacht dat het aan haar te zien was, maar Carins vraag bracht haar op een idee.

‘Ja ik denk het, ik voel me echt niet lekker. Denk je dat er iemand mijn afspraken kan overnemen, dan kruip ik mijn bed in.’

‘Tuurlijk, ga maar, ik regel het wel. En neem de tijd om op te knappen, we willen niet dat je ons ook aansteekt.’

Aura haastte zich naar huis, onderweg spookte het rampscenario door haar hoofd. Een dode man in haar tuin. Ze was zo stom geweest. Ze zag zichzelf al lopen door het bos, met een kruiwagen met een lijk erin op zoek naar een geschikte plaats om hem te begraven. Hoe diep moest een graf zijn? Eenmaal thuis rende ze uit de auto naar het hondenok. De man lag naast het bedje ineengekrompen en bewegingloos. Ze maakte met bevende handen het slot open en knielde naast hem neer. Ze voelde zijn voorhoofd, wat koud en klam was.

Ze liet haar hoofd tegen de tralies rusten en vouwde haar handen samen,

‘Lieve God, ik vraag nooit iets, maar voor één keer, laat hem alstublieft niet dood zijn. Help me en ik zal hem beter maken, ik beloof het.’ bad ze hardop.

Ze zocht in zijn hals naar een hartslag en voelde heel zwak het bloed kloppen.

‘Dank u lieve Heer, dank u, ’ en voor het eerst in jaren sloeg ze een kruisteken.

Ze had dan wel beloofd hem beter te maken, maar hoe? Dit hadden ze haar niet geleerd op de zelfverdedigingscursus. Vechten met een aanrander, iemand een wapen afpakken, dat hadden ze tot in het oneindige geoefend. Maar niet wat je moest doen met degene die je had overmeesterd. In de les was dat een leerkracht of vrijwilliger geweest, die je dan overeind hielp en vroeg of het wel ging als je hem hard had gevloerd. De mannen hadden dat altijd met een lachje afgewimpeld, zij het soms als een boer met kiespijn. Na de les werd er altijd nog wat gekletst en gedronken. Maar het was net als leren skiën op een borstelbaan. Je denkt dat je het kan, maar als je bovenaan de berg staat, zie je alleen maar die afgrond onder je.

Wat als ze haar docent zou bellen?

‘Fred, ik heb een inbreker betrapt en zijn strot ingeslagen met een stuk hout, wat moet ik doen?’

Fred zou antwoorden ‘De politie bellen, en daarna meteen een advocaat.’

Geen optie.

Ze ging aan het werk alsof ze een gewond dier had gevonden. Ze maakte eerst voorzichtig zijn handen los, maar hij deed geen enkele poging haar te grijpen. Daarna maakte ze zijn voeten los, haar oog steeds op zijn gezicht houdend. Om hem overeind te krijgen pakte ze hem onder zijn oksels beet en zette hem rechtop tegen het hek. Zijn hoofd zakte op zijn borst. Zijn ademhaling ging zwaarder. Als hij zo bleef zitten zou hij stikken. Ze rende naar binnen om te pakken wat ze nodig had.

Ze haalde een koud washandje over zijn gezicht waarvan hij wakker schrok.

‘Hier, kom maar’ Aura hielp hem op te staan. Hij strompelde mee naar binnen waar Aura hem op haar bed liet vallen. Uit de keuken haalde ze een glas water met een rietje en twee ijspakkingen. Voorzichtig legde ze de koele zakjes tegen zijn keel en zijn hoofd. De man keek haar aan, ze hield hem het rietje voor en hij nam gretig een slok. Hij vertrok zijn gezicht in een grimas van pijn.

‘Ssst’ suste Aura. Intuïtief aaide ze over zijn hoofd om hem te troosten, maar toen ze zich realiseerde wat ze deed trok ze gauw haar hand terug.

‘Heb je pijn?’ vroeg ze. Stomme vraag, natuurlijk had hij pijn. Ze kon hem wat ketamine geven, dat was de sterkste pijnstiller die ze had. Ze gaf hem een dosis voor een grote hond, daar zou hij ook wel wat versuft van worden.

Terwijl ze de injectienaald in zijn bovenarm stak kon ze hem ruiken, zweet, braaksel, urine. Hij was snel weer helemaal buiten westen en ze hoopte maar dat de ketamine niet teveel was geweest. Hij ademde oppervlakkig, een beetje hijgend en Aura kreeg medelijden met hem. Hij zag er jong uit en hulpeloos, met al die bloeduitstortingen op zijn hals en gezicht en nu ook op zijn polsen. Ze had beloofd dat ze hem beter zou maken. Ze was niet heel gelovig, maar durfde toch ook niet een belofte aan God te verbreken.

Ze moest hem in ieder geval uit zijn vieze kleren krijgen en een beetje wassen.

Voor de zekerheid zette ze de honkbalknuppel binnen handbereik. Het viel niet mee een slap lichaam uit te kleden, en uiteindelijk besloot ze zijn kleren maar gewoon van hem af te knippen. Toen hij naakt op haar bed lag bekeek ze hem. Ze schaamde zich een beetje maar ze

had nog nooit de kans gehad een mannenlichaam te bestuderen. Ze ging met haar vinger over zijn gladde borst. Hij zag er fit uit, gespierd en zonder vet. Hoe oud zou hij zijn? Heel wat anders dan die vieze oude Pieter. Ze liep op en neer naar de badkamer met een washandje en waste hem helemaal tot hij lekker naar lavendel rook. Ze had nog een oude joggingbroek en een operatiehemd wat ze hem aantrok.

Aura at zonder het eten te proeven en zocht op Google naar strottenhoofdfracturen. Er was niet veel meer aan te doen dan rust, zacht voedsel en niet praten.

Ze ging naar buiten om haar dieren te verzorgen. Hun onvoorwaardelijke liefde had haar al vaker op de been gehouden. De vettige geur van schapenvacht gaf haar een gerust gevoel. Dit was haar wereld. Simpele dieren, altijd lief, altijd blij om haar te zien. Nooit had ze spijt gehad van haar beslissing om dit zootje ongeregeld te redden van een ongewisse toekomst. Al haar dieren waren halfdood op haar behandeltafel gekomen, gebracht door de dierenbescherming of een bezorgde burger. Hoe kon het toch dat sommige mensen dieren mishandelden? Of mensen.

Aura keek nog even tv, controleerde haar patiënt die nog steeds sliep, draaide toen de slaapkamer op slot en maakte voor zichzelf een bed op de bank. 's Nachts ging ze nog een keer bij hem kijken, maar hij was nog steeds in diepe slaap.

dinsdag

Ze stond doodmoe op en kleepte zich snel aan in de badkamer met de deur op slot. Het volgende probleem diende zich aan, hoe moest ze met hem communiceren als hij niet kon praten?

Toen ze aan zijn voorhoofd voelde deed hij zijn ogen open. Hij maakte een hees kreunend geluid, wat zichtbaar pijn deed.

'ssst, stil maar, niet praten.' Ze gaf hem een slokje water 'Heb je honger?' Hij bleef haar aankijken. Ze wees achter zich,

'Daar is de badkamer en de wc, ik haal even wat te eten voor je.'

De man schudde vragend zijn hoofd en haalde zijn schouders op.

'Toilet' herhaalde Aura terwijl ze naar de badkamer wees. Hij volgde met zijn blik haar wijzende vinger en knikte. Ze hielp hem overeind en duwde hem voor zich uit de badkamer

in. Terwijl ze naar de keuken liep om een beker karnemelk te halen, bedacht ze dat het best kon dat hij haar niet verstond. De kans was groot dat hij niet uit Nederland kwam.

Ze draaide zich om met het glas in haar hand en botste bijna tegen de man aan die pal achter haar stond. Het glas spatte uit elkaar op de marmeren vloer.

‘Wat doe je hier?’ schreeuwde ze, ‘Wat moet ik met je doen?’ terwijl de tranen over haar wangen liepen. De man stak zijn handen uit in een verontschuldigend gebaar. Aura veegde boos haar tranen weg.

‘Kom mee’ ze pakte de man bij zijn arm en leidde hem terug naar het hondenhok, waar nog steeds de stretcher stond. Hij keek haar aan en schudde angstig zijn hoofd.

‘Het moet’ zei Aura en duwde hem naar binnen. Hij ging op het bed zitten met zijn hoofd in zijn handen. Aura deed het slot erop en haalde het pak karnemelk en een fles water die ze door de tralies neerzette.

Nadat ze alle deuren op slot had gedraaid ging ze weg. Ze zou te laat zijn voor het vroege spreekuur, en dat betekende de hele dag vertraging. En dan moest ze ook nog zo normaal mogelijk de dag zien door te komen.

Af en toe zag ze het gezicht van haar inbreker voor zich, maar het was druk en Aura hielp haar patiënten efficiënt en vlot weer naar huis. Het laatste geval was een kat die met zijn buik in het prikkeldraad was blijven hangen en daardoor een lelijke wond had opgelopen. De operatie nam Aura helemaal in beslag en de tijd vloog om. De kat leek het goed te hebben doorstaan, maar moest wel een dag in quarantaine blijven om te voorkomen dat hij een infectie zou oplopen. Hij lag er warmpjes bij op zijn dekentje met een infuus in zijn voorpootje. En thuis had ze een gewonde man opgesloten in het hondenhok.

Na de lunch stopte ze nog wat pijnstillers in haar koffer die ze nodig had voor visites.

‘Ik ga meteen door naar huis na de laatste visite. Ik vul de statussen thuis wel in, ok?’ riep ze naar de assistentes. Zonder het antwoord af te wachten vertrok ze.

Het stemmetje in haar hoofd bleef zeuren, dat het wel een beetje haar eigen schuld was. Ze had de deur niet moeten openlaten. Vijf jaar geleden had ze ook een deur opengelaten. Daar wilde ze niet aan denken. Ze had haar besluit genomen.

Ze liep naar het hondenhok, waar de man voor de tralies naar haar stond te kijken. Ze kreeg even een rilling over haar rug. Wist ze wel zeker dat hij kon blijven? In ieder geval tot hij beter was, dat had ze beloofd. Ze bleef voor de deur staan,

‘Ik ben Aura’ zei ze terwijl ze naar zichzelf wees. ‘Aura’ herhaalde ze en wees vervolgens naar hem. ‘Hoe heet jij? Het bleef stil.

‘Wacht’ Aura stond op en haalde een blocnote en een pen uit de keuken. Ze scheurde haar boodschappenlijstje eraf en stak het hem toe.

Hij schreef wat op en gaf het boekje terug. Er stond een woord in onleesbare letters. Het leek wel Grieks, of Russisch misschien. Met enige wanhoop zuchtte Aura diep.

‘Zo komen we nergens natuurlijk.’

Ze maakte het gebaar voor eten. De man knikte. Aura maakte het hek open en wees naar het huis.

‘Kom, dan gaan we wat eten.’

Binnen trok ze een stoel onder de tafel vandaan en gebaarde dat hij moest gaan zitten.

‘Wil je soep?’

Hij keek haar aan. Ze pakte een blik tomatensoep en hield het voor hem.

‘Soep?’

Hij knikte.

Dat was tenminste iets. Zelfs je grootste vijand moet een keer eten. Ze voelde zijn ogen in haar rug toen ze naar de kast liep voor een soepkom. Ze draaide zich om en keek hem aan. Even voelde Aura een connectie, ze voelde zich vreemd en onwennig maar toch op haar gemak. In de boekenkast vond ze de bosatlas en bladerde tot ze de overzichtskaart van Europa vond. Ze legde de atlas voor hem op tafel en ging naast hem staan terwijl ze Nederland aanwees. Hij zocht even en legde zijn vinger op Turkije.

‘Iyi günler’ zei Aura, het enige Turks wat ze kende en wat goedendag betekende.

Hij schudde zijn hoofd en wees opnieuw in de Atlas. Iets ten oosten van Turkije, Tsjetsjenië of Georgie.

‘Tsjetsjen?’ vroeg Aura. Hij knikte gretig en kraste met hese stem iets onverstaanbaars. Hij wees weer naar het opschriftboekje, maar Aura had ineens een betere ingeving. Ze pakte haar laptop en opende het internet.

‘Danku Google Translate’ mompelde ze toen ze zocht naar Tsjetsjeens, maar dat niet kon vinden en Russisch als tweede taal instelde en op de uitspraakknop klikte.

‘Spreek je Russisch?’

Een vrouwenstem brabbelde wat en hij knikte.

‘Ik heet Aura’ typte ze. De vrouw zei iets wat klonk als ja nazval Ora.

Ze wees hem aan hoe hij de taal kon omschakelen en gaf hem de computer. Hij type ‘Ruslan’. De vrouw zei ‘Roslan’. Even was Aura in de war, zei hij nou Rusland? Dat kon toch helemaal niet, dat heette toch niet zo in het Russisch? Ze probeerde het nog een keer.

‘Ora’ wees ze naar zichzelf.

‘Roslan’ mompelde hij schor, voorzover ze kon verstaan.

Ze typte weer:

‘Ruslan, wat doe je hier?’ De computer vertaalde het naar het Cyrillisch en de vrouwenstem sprak het uit. Hij had duidelijk moeite met het toetsenbord. Daar moest ze nog wat op vinden. Ja- en nee vragen dan maar. Aura typte een paar keer ‘ja’ en ‘nee’ met een vraagteken tot hij knikte dat hij het begreep.

‘Woon je in Nederland’ vroeg ze. Hij aarzelde en knikte.

‘Werk je in Nederland?’ typte ze, maar op het moment dat ze klaar was realiseerde ze zich de onwaarschijnlijkheid. Ze haalde haar zin weer weg.

‘Zoek je werk in Nederland?’ verbeterde ze.

‘Ja’.

Wat deed je hier? wilde ze vragen, wilde je mij beroven of verkrachten? Maar Aura hield zich in. Ze had geen zin om nu de zaken op scherp te zetten, dat kwam later wel.

‘Wil je nog wat eten?’ vroeg ze in de plaats. Ze glimlachte hem bemoedigend toe en hij beantwoorde met een knik terwijl zijn mondhoeken ietwat omhoog krulden.

Ze maakte een prutje van appelmoes en instant aardappelpuree.

‘Heb je pijn?’ typte ze op haar laptop nadat Ruslan gegeten had. Hij knikte en wees op zijn hoofd en hals.

Ze typte ‘ga slapen’ nadat ze hem een paar fijngestamppte paracetamols in een glas water had gegeven. Hij keek verdrietig naar het hondenhok.

‘Nee, niet meer buiten. Mijn bed.’ Ze pakte zijn hand en hij volgde haar gedwee naar de slaapkamer. Het leek nu zo vijandig om de deur op slot te draaien, dat ze het maar liet.

Ze nam de laptop mee naar de woonkamer en googelde naar Russisch typen.

Het was heel simpel om het toetsenbord te switchen tussen Russisch en Nederlands, het enige dat ze nodig had was een setje letterstickers, die ze voor 5 euro kon bestellen. Morgen in huis,

en dan zou ze hem het hemd van het lijf kunnen vragen. Ze moest door de slaapkamer naar de badkamer, waar Ruslan al bleek te slapen. Hij leek haar niet een echte crimineel, hij maakte zelfs een ietwat timide indruk. Ze dacht niet dat hij naar de politie zou gaan, en haar kans om dat nog te doen was allang verkeken.

Kon ze de tijd maar terugdraaien, als hij nou gewoon had aangebeld voor een karweitje had ze hem best willen helpen. Maar hij had haar de stuipen op het lijf gejaagd, met alle gevolgen van dien.

Twijfelend tussen zich ziekmelden en Ruslan nog een dag opsluiten in het oude hondenhek dommelde Aura in een onrustige slaap.

Flarden van dromen kon ze zich herinneren waarin de amberkleurige ogen van Ruslan steeds terugkwamen. Ze was weer op de vlucht geweest in het donkere bos maar de droom was ongrijpbaar en verdween uit haar herinnering.

woensdag

Ruslan was al wakker en zat in bed.

‘Koffie?’

Hij glimlachte enthousiast en stapte uit bed.

Terwijl de koffie stond te pruttelen maakte Aura havermout voor hen beiden en zette de dampende kommen op tafel. ‘Heet’ wees ze op de havermout en blies om het te demonstreren. Hij knikte terwijl hij een flinke schep bruine suiker door de pap roerde. Aura at snel en dronk haar koffie op. Ze stond op om te gaan douchen en legde een handdoek naast Ruslan op tafel.

‘Ik eerst’ wees ze op zichzelf. Hij haalde zijn schouders op en concentreerde zich weer op zijn eten. Aura douchte met de deur op slot en kleepte zich in de badkamer aan. Terwijl ze haar natte haren in een knot bijeen bond, haalde ze de laptop naar de keuken. Ze ging naast Ruslan zitten, die halverwege zijn koffie was.

‘Ruslan, ik moet naar mijn werk.’ Typte ze.

‘Roslan, Ja dolzjen rabotet’ zei mevrouw Google translate. Ruslan keek haar aan.

‘Je mag hier blijven, wil je dat?’

Ruslan knikte een keer.

‘Je mag ook vertrekken, wil je dat liever?’

Hij dacht na.

‘Je bent niet mijn gevangene, maar als je wilt gaan, moet je nu samen met mij vertrekken.’

Ruslan keek naar zijn kleding en toen naar Aura. Hij schudde zijn hoofd.

‘Dus je blijft hier?’ vroeg Aura nogmaals. Ruslan knikte.

‘Er is geen geld in huis, of andere kostbare zaken. Geen juwelen, geen kunst. Ik neem mijn telefoon mee. Ik werk tot vier uur, dan ga ik eten kopen en breng wat kleding voor je mee. Doe voor niemand open, ga niet naar buiten. Is dat duidelijk?’ Ruslan knikte en stak zijn duim op ter bevestiging. Hij glimlachte naar Aura, alsof hij haar wilde geruststellen. Aura glimlachte aarzelend terug. Ze legde hem uit hoe de televisie werkte, nam haar spullen mee en liep naar buiten. Buiten gaf ze de dieren voer en water terwijl ze voelde dat Ruslan naar haar stond te kijken. Ze keek om en zag dat hij zwaaide. Ze stak haar hand op. Vanavond zou ze een risotto maken, of iets anders wat zacht voor zijn keel zou zijn. Vandaag overdag moest hij zich maar zien te redden. Niet helemaal gerust stapte Aura in de auto.

Haar werkdag verliep zonder bijzonderheden. Ze had alleen spreekuur en geen visites.

‘Aura, je hebt de gegevens van mevrouw Kerens nog niet ingevoerd.’ Carin, de hoofdassistente stak haar hoofd om de hoek van de spreekkamer. ‘Aura?’
Aura schrok op uit haar overpeinzingen.

‘Hè, wat, oh ja, mevrouw Kerens, sorry komt eraan.’ Ze stak haar hand op en typte gauw verder. Even later kwam Carin weer binnen.

‘Gaat het wel goed met je, je was van de week ook al niet lekker?’ Carin was altijd prettig direct zonder over de grens van het persoonlijke te stappen. ‘Je leek een beetje afwezig net, zit je iets dwars misschien?’

‘Nee nee, gewoon een beetje moe, ik slaap weer zo slecht. Ik loop een beetje op mijn tandvlees denk ik.’ Als Aura niet hoefde te liegen deed ze het liever niet. Carin ging niet weg.

‘Aura, is het echt alleen maar slaaptekort? Is er verder niets?’ Aura wist dat Carin niet zomaar zou opgeven, ze was de oudste assistente in de kliniek en zorgde als een moederkloek voor haar kroost. Zij was degene die Aura had bijgestaan in haar donkerste uren en Aura zou haar dolgraag in vertrouwen nemen en haar hart luchten, maar deed het niet.

‘Carin, je bent een lieverd, maar het gaat prima met me. Echt, ik ben alleen een beetje moe.’ Met meer zelfvertrouwen dan ze voelde zette ze haar beste glimlach op en liep met Carin naar de deur. ‘Dit was de laatste patiënt volgens mij, ik ga opruimen en dan naar huis goed?’ Resoluut draaide ze zich om en ging voor het beeldscherm zitten. Even later hoorde ze Carin toch weer binnenkomen. Zonder iets te zeggen zette ze een kop warme bouillon naast Aura neer en streek haar even over haar rug.

‘Dankjewel’ mompelde Aura terwijl ze zich een beetje schuldig voelde. Terwijl Carin naar de deur liep bedacht Aura zich.

‘Zeg Carin, kan jij nog wat aan het rooster doen voor morgen? Ik zou toch graag een dagje vrij nemen, een dagje uitslapen en op de bank hangen zou me goed doen.’

Even later belde Carin vanuit de receptie dat ze het had geregeld.

‘Maar dan ben je me wel een avondje stappen schuldig, gezellig met de meiden.’ Aura deed een halfzachte belofte omdat ze Carin niet voor het hoofd wilde stoten. Maar stappen met de meiden was niet iets wat Aura zou doen. In de kliniek ging iedereen nu goed met elkaar om, maar het bleef werk. Na haar aanvaring met Pieter had ze wel geleerd dat het heel onverstandig kan zijn om je collega’s teveel te vertrouwen.

Terwijl ze door de herenafdeling van C&A struinde, realiseerde ze zich dat ze geen benul had van herenmaten en vroeg advies aan een winkeljuffrouw, die Aura ietwat verbaasd aankeek. ‘Het is voor eh, een logé.’ gaf ze als uitleg, ‘ongeveer zo groot en zo breed’. Met haar handen gebaarde ze iets hoger en breder dan zijzelf was. ‘Ik zou denken een 50, maar u mag het altijd ruilen hoor mevrouw’.

Aura kocht een paar t-shirts en onderbroeken en een spijkerbroek. Bij het Kruidvat haalde ze een nieuwe tandenborstel en scheerspullen. Nog gauw langs de slager en de groenteboer en ze kon naar huis.

Toen ze de voordeur achter zich sloot kwam Ruslan uit de woonkamer lopen. Hij stak zijn hand op in een groet en nam de boodschappen van Aura over. Heel even voelde dit als een natuurlijke beweging tussen de twee, alsof ze al jaren bij elkaar woonden. Aura kleurde en draaide zich snel om. Ze liep naar buiten, naar de brievenbus die aan de weg stond. Voor één keer was ze blij dat de postbode te lui was om naar haar huis te lopen. In de brievenbus lag de envelop van het bedrijf waar ze de stickers had gekocht voor haar toetsenbord. Zou ze vanavond antwoorden krijgen?

Ruslan liep met zijn tas met nieuwe kleding de badkamer in en toen hij weer tevoorschijn kwam zonder het gebloemde hesje zag er meteen een stuk minder onbeholpen uit. Terwijl de keuken zich vulde met de geur van risotto plakte Aura volgens instructie de stickers op. Met enige trots liep ze naar Ruslan die naar sport op de tv zat te kijken.

‘Kijk’ zei ze terwijl ze naast hem ging zitten en naar het toetsenbord wees. Ze zocht google translate weer op en typte ‘nu kun je wat meer vertellen’. Ze gaf hem de laptop aan. Hij bestudeerde de Russische toetsen en typte vinger voor vinger ‘goed’.

‘Ik wil graag weten wat je hier kwam doen, maar ik wil ook meer over je weten’
Ruslan keek haar met een ondoorgrondelijke blik aan. *Wat zou hij nu denken*, vroeg ze zich af. *Wat gaat hij me vertellen, wil ik het allemaal wel weten?* Ze vond de stilte tussen hen wel prettig.

‘Help me eerst met de dieren voeren, dan hebben we daarna de hele avond.’

De ezel en het schaap stonden in hun kleine wekje en kwamen enthousiast aanhollen toen ze Aura zagen. Ze aaide de beesten tussen hun oren terwijl ze sussend met ze sprak. Ruslan stond met zijn handen in zijn zakken te kijken. Aura stootte hem aan.

‘Kom’ ze ging hem voor naar de schuur waar ze hem een kruiwagen, een hark en een schep gaf. Ze liep hem voor naar buiten en deed voor hoe hij de keutels uit de wei moest halen. Daarna legde ze hem met gebaren uit waar de mesthoop was en liet hem aan het werk gaan. Aura ging zelf het kippenhok uitmesten waar de dames druk tokkend om haar heen draaiden. Met enige kracht stak Aura een spade in de grond en spitte een stukje om. Onder luid gekakel verdrongen de kippen zich om de wormen uit de omgewoelde aarde te pikken. Het was wel lekker om even fysiek bezig te zijn, het hielp haar een beetje afstand te nemen van de hele situatie. Het gekke was dat ze zich best op haar gemak voelde in de buurt van Ruslan, iets wat haar in jaren niet was overkomen. Als ze de tijd kon terugdraaien zou het niet alleen de laatste paar dagen zijn.

Was ik maar nooit op de kliniek gaan werken, dan was me heel wat ellende gespaard gebleven.

‘Hou op’ zei ze hardop, ‘het was niet mijn schuld, toen niet en nu niet.’ Boos stak ze de spade diep in de grond. Ze zag dat Ruslan bijna klaar was met het wekje en liep naar binnen om limonade te halen. De risotto was inmiddels gaar en de geur maakte haar maag aan het rommelen. Terwijl ze de glazen volschonk keek ze door het keukenraam naar buiten waar ze Ruslan aan het werk zag. Ze voelde een prettige kriebel rond haar navel.

Terwijl ze op de tuinstoelen onder de kastanjeboom zaten, waarvan de grote bladeren een natuurlijke parasol tegen de warme zomerzon vormden, kon Aura zijn profiel bestuderen.

Hij had een rechte neus en een dikke bos zwart krullend haar, nu een beetje vochtig van het zweet. Ze vroeg zich af hoe zijn lippen zouden aanvoelen op de hare.

Aura raakte zacht zijn slaap aan.

‘Okay?’ vroeg ze. Ruslan wiegde zachtjes met zijn hand.

Aura stond op en reikte hem de hand om hem overeind te helpen. Hij nam haar hand aan en stond op, even heel dicht tegen haar aan.

Terwijl Ruslan zich opfriste in de badkamer, schepte ze de risotto op en stampte nog een paar paracetamoltabletten fijn. Ruslan vertrok zijn gezicht toen hij het bittere poeder inslikte met wat water. Ze hadden zwijgend gegeten en Ruslan wreef over zijn buik met een goedkeurend lachje naar Aura.

‘Koffie?’ vroeg ze voor de tweede keer die dag, waarop Ruslan enthousiast knikte. Met enige tegenzin pakte ze de laptop.

‘Ruslan’ typte ze ‘wat deed je hier eergisterennacht?’

‘Kennen jij zwarte weduwen van Tsjetsjenie?’ antwoordde google. Verbaasd schudde Aura haar hoofd.

‘Radicale moslimterroristen.’ Aura knikte dat hij door moest gaan.

‘Mijn ouders en broer in Volgograd’

‘Familie was dood.’ Ruslan liet zijn hoofd hangen.

Aura voelde haar ogen vochtig worden en legde haar hand op zijn rug.

‘Wat vreselijk voor je’ mompelde ze. Zwijgend zaten ze even naast elkaar. Aura kneept even in zijn hand en typte wat ze net had gezegd.

‘Hoe?’ vroeg ze erachteraan.

‘zelfmoordbom op het station.’

‘Waar was jij?’

‘Thuis, op de boerderij... eerste keer vakantie, mijn ouders.’

‘Wanneer was dat?’ Ze had een vage herinnering dat ze het ooit op het nieuws had gehoord.

‘In 2013.’

Aura knikte.

‘Mijn ouders zijn ook dood’ typte ze.

Ruslan keek haar aan.

‘Hoe?’ vroeg hij

Aura probeerde uit te leggen dat haar vader was verongelukt toen ze klein was en haar moeder een paar jaar geleden aan kanker was overleden. Aura was al jong wees geworden, en Ruslan ook. Ze voelde zich op een bepaalde manier met hem verbonden.

‘En daarna? Hoe kwam je in Nederland?’

‘Ik was nog alleen over. De boerderij was veel teveel voor mij alleen. Mijn ouders hadden leningen en ik moest hem verkopen. Toen had ik helemaal niets meer.’

‘Ruslan, ik vind het heel erg voor je. Echt waar.’ Aura streek hem nog een keer over zijn rug en keek hem aan. Ruslan beantwoordde haar blik. Ze zag verdriet in zijn ogen, maar dat was niet het enige. Er lag nog meer in die blik besloten, iets wat Aura niet kon doorgronden.

‘Waarom Nederland?’ typte ze.

‘Er waren mensen die zeiden dat hier werk was.’

‘Maar?’

‘Ik moest betalen, voor de reis, voor het werk, voor een bed. Ik maakte schulden.’

Aura knikte.

‘Toen ik niet snel genoeg kon betalen begonnen ze te dreigen. Ik kon nergens naartoe. Zij hebben jouw huis aangewezen. Daar zou wel wat te halen zijn.’

‘Daar klopt niets van, je hebt gezien dat ik niets waardevols heb. Ik begrijp het niet.’

‘Het spijt me, je bent een goed mens. Ik had mijn problemen anders moeten aanpakken.’

‘YA sozhaley’ fluisterde hij. Het klonk alsof hij zich schaamde.

‘Hoe wil je nu verder? Komen die lui je zoeken? Zijn we in gevaar?’

‘Jij niet, daar zorg ik wel voor.’ hij streek een denkbeeldige haar uit haar gezicht, ‘Nje’ zei hij hoofdschuddend. Zijn hand was bij haar gezicht blijven rusten en zij nam hem in de hare. Als eerste wendde zij haar ogen af. Hij tilde haar kin op en bracht zijn gezicht heel dicht bij het hare. Aura voelde haar hart kloppen in haar keel, maar iets hield haar tegen. Ze wendde haar gezicht af. Ineens begreep ze de betekenis van vlinders in je buik. Werd ze verliefd?

Zonder iets te zeggen stond ze op en bracht de koffiekopjes naar de keuken. Ze wist dat Ruslan naar haar keek, en als hij goed keek kon hij aan haar oren zien dat ze stond te glimlachen. Ze wilde zich in zijn armen storten, hem zoenen, maar er was iets wat haar tegenhield. Die zwarte herinnering waar ze niet aan wilde denken, maar die als een rat aan de rand van haar bewustzijn knaagde.

Ze hoorde hoe hij opstond, maar keek niet naar hem. Ze voelde zijn handen op haar schouders, hij draaide haar naar zich toe en nam haar in zijn armen, met haar hoofd tegen zijn borst. Een beetje onbeholpen pakte Aura zijn hand en nam hem mee naar de bank, Ruslan sloeg zijn arm om haar schouders en zo zaten ze zwijgend tegen elkaar aan.

Na een tijdje stond Aura op en zette de televisie aan.

Ze gaf Ruslan de afstandsbediening en liep zonder hem nog aan te kijken naar de badkamer. Met op de achtergrond het geluid van wisselende zenders keek ze naar zichzelf in de spiegel. Ze was een volwassen vrouw, maar zag nog steeds een meisje in de spiegel, rossig blond met sproeten van de zomerzon. *Wat ben je aan het doen? Wat gebeurt er nu, Aura? Wat moet je met die jongen?* Met een zucht haalde ze haar schouders op. Ze wilde bij hem zijn, maar werd tegelijk verdrietig van de onmogelijke situatie. Haar hoofd zei nee, haar hart schreeuwde ja.

Zonder antwoorden liep ze terug naar de woonkamer en typte dat ze moe was en wilde gaan slapen. Ruslan bleef zitten en keek haar aan, hij knikte en gebaarde dat ze naar bed moest gaan. Aura pakte zijn hand en wilde hem naar de slaapkamer leiden, maar hij schudde zijn hoofd en wees naar zichzelf en naar de bank. Hij stond op en pakte Aura bij haar schouders, en met een glimlachje dat om zijn lippen speelde, draaide hij haar om en in ganzenpas duwde hij haar naar de slaapkamer. Aura hield haar pas in en keek hem over haar schouder met grote ogen aan. Ruslan schudde zijn hoofd en wees naar het bed en toen naar Aura, alsof hij wilde zeggen, dit is jouw bed, jij slaapt hier en ik op de bank.

‘Dank je’ zei Aura. Ruslan deed een stapje naar haar toe en kuste haar voorhoofd. Toen draaide hij zich om en sloot de deur achter zich.

Aura sliep onrustig. Een paar keer werd ze wakker en wilde ze Ruslan naast zich voelen, ze stond zelfs op het punt om hem te gaan halen, maar ging toch weer liggen.

donderdag

Ze had het gevoel dat ze de hele nacht wakker had gelegen maar was blijkbaar toch ingedommeld want de geur van koffie wekte haar. Ze deed haar ogen open en zag op het nachtkastje een dampende mok staan.

Terwijl ze zich als een kat uitrekte en zich draaide om de beker te pakken zag ze Ruslan staan, leunend tegen de deurpost met de laptop onder zijn arm. Met zijn hese stem zei hij iets in het Russisch, waarvan zij dacht dat het goedemorgen zou zijn.

‘Goedemorgen,’ ze hief de beker op ‘en dankjewel voor de koffie’. Ze voelde een warme gloed in haar borst, die niet alleen door de koffie werd veroorzaakt. Aura gebaarde naar de plaats naast haar en zette de kussens rechtop. Ze wilde genieten van deze dag, deze man, dit gevoel, en morgen zou ze wel weer verder zien. Ze vertelde hem dat ze de dag vrij had genomen en stelde voor om een eind te gaan wandelen in het bos naast het huis.

Een uurtje later liepen ze zij aan zij het bospad op achter Aura's huis. Aura leidde hem over smalle paden naar een verscholen ven waar ze de afgelopen vijf jaar heel wat uren had doorgebracht op de bemoste stam van een omgevallen boom. Ze kende het luchtige lichtgroene loofbos als haar broekzak. Af en toe keek ze even opzij naar hem en stelde zich voor dat zij en Ruslan samen zouden gaan hardlopen, misschien zelfs met een nieuwe hond. Dan kwamen weer de rationele gedachten haar plagen; dat het onverstandig was om bevriend te raken met een crimineel. Maar hij was toch meer dan dat, gedwongen door omstandigheden, hij was niet echt slecht, hij was alleen wanhopig geweest. Ze gingen op de boomstam zitten en Aura strengelde haar vingers tussen de zijne. Ze draaide haar hoofd en keek naar hem op. Hij sloeg zijn arm om haar schouders en kuste haar.

Het was alsof zij een mokerslag in haar maag kreeg, ze werd duizelig en misselijk tegelijk, haar zicht werd wazig en het zweet brak haar uit. Ze was weer terug in haar flat, vijf jaar geleden.

'Hé, we zijn er. Kom ik breng je even naar boven.' zei Pieter terwijl hij haar wakker schudde.

Het kostte Aura enige moeite om te focussen op zijn gezicht.

'Dat hoeft niet hoor, ik ben er zo, jij zal ook wel naar huis willen.' hoorde ze zichzelf zeggen. Ze probeerde haar sleutels uit haar tas te vissen. Toen die uit haar handen vielen mopperde ze 'kluns' tegen zichzelf.

Pieter stapte uit en liep naar haar toe 'Kom, geef hier, ik breng je naar boven.'

'Nee, dat is niet nodig, ik red het wel echt.'

'Niets daarvan.' Hij pakte de sleutels en sloeg een arm om haar schouders. Ze leunde zwaar tegen hem en liep onvast mee naar binnen. Boven plofte Aura op de bank neer en liet zich omvallen.

'Pieter? Ik ga nu even slapen, bedankt nog voor alles.' mompelde ze. Ze voelde zich draaierig maar had niet de fut meer om op te staan.

'Heb je nog wat te drinken? Aura?'

'Nee, je moet naar huis, ik moet echt even slapen. Sorry dat ik zoveel gedronken heb, dat doe ik nooit.'

'Ik lust nog wel een glaasje, jij ook toch?' Pieter liep naar haar boekenkast waar een karaf cognac stond met twee glazen. Hij schonk de glazen halfvol en ging naast Aura zitten.

'Kom, wordt eens wakker, het feestje is nog niet voorbij.'

Aura deed haar ogen open en ging rechtop zitten.

‘Wat is dat?’

‘Cognac, stond in de boekenkast.’

‘Oh jee, dat heb ik al jaren, nog nooit van gedronken.’

‘Dan is het nu de eerste keer.’ Pieter zette het glas aan haar lippen en hield met zijn andere hand haar hoofd tegen. Hij goot een flinke slok naar binnen. Aura proestte en kuchte.

‘Neem nog een slokje, je moet eraan wennen.’ En weer gaf hij haar een slok.

Aura probeerde zich los te wurmen.

‘Pieter, stop ermee. Ik ben helemaal niet zo’n drinker, ik wordt hier misselijk—’

‘Kom kom, niet te flauw Aura. Doe nou eens gezellig.’

Hij gaf haar nog een slok en zette toen het glas weg. Hij drukte zijn lippen op haar mond en duwde zijn tong naar binnen. Aura kon nog net een kokhals onderdrukken. Ze zette haar handen tegen zijn borst en draaide met moeite haar hoofd weg.

‘Pieter’ hijgde ze ‘wat doe je? Je moet gaan Pieter, je moet naar huis.’

‘Wat, ga je terugkrabbelen? Dit is toch wat je wil?’

‘Nee, je begrijpt het niet, dit wil ik niet.’

‘Oh ja, kleine verleidster, dit wil jij wel degelijk. Je loopt al weken met je sexy kontje voor me te paraderen.’

Aura probeerde zich af te zetten maar Pieter had een volle bos haar in zijn vuist. Hij rukte haar achterover en begon haar borsten te kneden.

‘Nee Pieter, stop!’ Aura haalde uit maar hij greep haar hand. Hij was veel te sterk. In een behendige beweging draaide hij Aura op haar buik. Hij hield met een hand haar beide handen op haar rug en begon met zijn andere hand aan haar broek te sjorren.

‘Nee, stop’ Aura’s kreten werden gesmoord door het kussen. Hij trapte haar broek op de grond en duwde met zijn knieën haar benen open.

‘Alsjeblieft, Pieter, hou nou toch op.’ hilde ze.

Hij hijgde in haar oor.

‘Kleine hitsige merrie, nee met het mondje, ja met het kontje’ en hij stootte zich diep in haar.

Ze hoorde zichzelf protesteren maar had geen kracht meer om terug te vechten.

Aura was wakker geschrokken van een harde klap op haar billen.

‘Zo, en niet te laat op het werk morgen hè, kleine teef.’ Ze was roerloos blijven liggen tot ze de voordeur in het slot hoorde vallen. Toen had ze haar telefoon gezocht en 112 gebeld.

Ze duwde Ruslan van zich af en probeerde op te staan, maar haar benen hadden geen kracht.

‘Ora!’ Ruslan pakte haar schouders beet.

‘Nee!’ gilte ze ‘laat me met rust’ en sloeg zijn handen van zich af.

‘Ora,’ zei Ruslan op zachte toon en bleef haar naam herhalen.

Terwijl ze huilde, hield hij haar alleen maar vast, terwijl hij over haar rug streekte. Haar ademhaling werd minder hortend en uiteindelijk stopte ze met huilen.

‘Oh Ruslan’ snikte ze en stond hem toe dat hij zich tegen hem aantrok. Hij nam haar betraande gezicht in zijn handen en heel zachtjes kustte hij haar ogen. Hij hielp haar overeind en hand in hand liepen ze terug naar het huis.

Aura dacht na over wat er gebeurd was. Ze had zich zo vaak afgevraagd of het haar schuld was geweest. En nu Ruslan. Hij had niets gevraagd, zich niet opgedrongen. Maar kon ze hem vertrouwen?

Toen ze weer binnen waren pakte Aura voor de zoveelste keer haar laptop. Het frustreerde haar dat ze hem niet kon vertellen wat er was gebeurd. Het typen via translate was zo stom en bovendien had ze geen idee of de vertaling klopte. Ze vertelde hem in telegramstijl wat er was gebeurd, vijf jaar geleden en zo-even.

‘Wat er toen is gebeurd heeft me jarenlang mensenschuw gemaakt. Dat wil ik niet meer. Ik wil voelen dat ik leef.’

Hij knikte alleen maar. Toen ze was uitverteld nam hij het toetsenbord over.

‘ik zal je nooit pijn doen.’

Ze tilde haar gezicht iets op en sloot haar ogen. Ruslan raakte haar lippen heel zachtjes met de zijne. Ze wilde niet bewegen. Dit was de kus waar ze als meisje van had gedroomd. De kus die prinsessen kregen van de sprookjesprins. Ze voelde hoe de spieren in haar schouders zich ontspanden alsof ze een harnas van jarenlange angst uitdeed. Ze opende haar ogen en keek in de zijne. Het was alsof ze in een verhoogde staat van bewustzijn was, alsof ze naast zichzelf had geleefd en nu weer in haar lichaam trad. Ze keek naar haar handen op zijn borst, handen die zoveel dieren liefdevol hadden geheeld, maar nooit een mens hadden liefgehad. Met haar vingers verkende ze zijn lichaam. Ze voelde de spieren in zijn borst en armen en bekeek hem zoals ze nog nooit een man had gezien. Hij kustte haar nog een keer en pakte toen haar handen in de zijne, hij duwde haar vingertoppen tegen zijn lippen en deed een stapje achteruit, alsof hij wilde zeggen,

‘niet te snel Aura, niet te snel’.

vrijdag

Met enige tegenzin stapte Aura de volgende ochtend in de auto. Ruslan lag nog op de bank te slapen toen zij als een dief in de nacht het huis uit was geslopen. Nog één dag en dan hadden ze het hele weekend samen.

‘Jij moet vaker een vrije dag nemen.’ Carin keek Aura aan over de glaasjes van haar leesbril toen ze binnenkwam op de kliniek.

Aura schoot haar kamer binnen. Ze voelde een blos op haar wangen komen.

‘Hou op’ zei ze streng tegen zichzelf, maar de kriebel in haar onderbuik bleef rondspelen.

Carin kwam binnen met een kop thee en het werkoverzicht van de dag.

‘Als ik niet beter zou weten zou ik zeggen dat hier iemand verliefd is.’ Ze keek Aura onderzoekend aan, die haar best deed ernstig de lijst te bestuderen. ‘Vertel,’ hield ze vol.

‘Heel misschien is er iemand—’

‘Ik wist het, je hebt iemand leren kennen! Oh Aura, ik ben zo blij voor je, je hebt wel wat geluk verdiend na al die toestanden met—’

‘Laten we het daar alsjeblieft niet over hebben. En het is nog niets, nou ja, iets heel kleins.’ Ze wist dat Carin zou blijven proberen haar wat te ontfutselen, en eigenlijk had ze niets willen vertellen.

‘Geef me nou even de tijd om zelf aan het idee te wennen, ik wil niet te hard van stapel lopen, weet je.’

‘Ik brand van verlangen Aura.’

Aura proestte het uit,

‘Ik zou moeten branden van verlangen Carin. Jij brand alleen maar van nieuwsgierigheid. Maar ik laat niks los, en nu aan het werk. En Carin...’

Carin stond stil.

‘Wacht nog even met een bruidstaart bestellen, oké?’

‘Ja baas, het is ons geheimpje.’ Lachend liep Carin de kamer uit.

Bij de traiteur had ze een smakelijk uitzierende ossobucco meegenomen en een fles Valpolicella. Aardbeien met slagroom als toetje. Zou Ruslan Nederlands willen leren, kunnen leren? Iedere vraag bracht weer een nieuwe met zich mee. Het leek alsof ze elkaar al veel

langer dan vier dagen kenden, alsof ze zielsverwanten waren die elkaar tot nu toe misgelopen waren. De bizarre omstandigheden van hun ontmoeting waren naar de achtergrond verdwenen.

Na de ervaring met Pieter, die haar was gaan stalken na zijn ontslag en uiteindelijk door de rechter een straatverbod had opgelegd gekregen, was dit de eerste keer dat ze iemand durfde vertrouwen.

Toen ze thuiskwam en aan de straat stopte om de post uit de brievenbus te halen, zag ze diepe bandensporen in het zand voor de oprit. De postbode kwam op de fiets. Het zouden toch niet Ruslans zogenaamde vrienden zijn, die verhaal kwamen halen? Of erger, die hem kwamen halen. Al haar vreugde van zo-even verdween naar de achtergrond. Zou Ruslan er nog wel zijn?

Ze voelde tranen prikken toen ze de voordeur opendeed. Stevie kronkelde spinnend om haar benen. Ze zette de boodschappen op het aanrecht en nam de poes in haar armen en drukte haar neus in zijn zachte vacht. Met onvaste stem riep ze Ruslan, maar zoals ze al had verwacht, klonk er geen antwoord. Ze ging aan tafel zitten met haar hoofd in haar handen. Ze schrok van een schrapend geluid in de tuin. Ze draaide zich om in haar stoel en keek door het keukenraam naar buiten. Ze werd even licht in haar hoofd van opluchting, Ruslan stond het terras te vegen en had de tuintafel en stoelen naar het huis gedragen. Ze veegde vlug haar wangen droog en zwaaide door het keukenraam. Hij zwaaide terug en kwam naar binnen gelopen.

‘Ora’ het was net iets meer dan een ademtocht. Aura glimlachte en schudde haar hoofd en sloeg haar armen om zijn middel.

‘Aura, auw-ra,’ verbeterde ze hem.

‘Auwra’ Ruslan kustte haar op haar mond.

Aura dekte de tafel terwijl het eten opwarmde. Ze schonk twee glazen wijn in en pakte de laptop.

Ze gaf Ruslan een glas en wenkte hem om naast haar te komen zitten.

‘Ruslan, vergeef je me?’ typte ze.

Ruslan zette zijn glas weer neer. ‘Vergeef jij mij?’

Aura knikte vastbesloten en hief haar glas. Ruslan knikte ook en tikte haar glas met het zijne aan.

‘Zdarovje’

‘Gezondheid’.

Ze bleven ze naast elkaar zitten, schouder aan schouder met de laptop tussen hen in op tafel. Aura typte steeds de Nederlandse benaming in van wat ze aten en liet het Ruslan uitspreken.

Na een tijdje vroeg ze hem of er iemand langs geweest was. Ruslan aarzelde net iets te lang en schudde toen zijn hoofd terwijl hij schouders ophaalde. Aura voelde de haartjes in haar nek overeind gaan staan; hij loog. Ze werd boos op zichzelf, ze moest eens ophouden zo wantrouwig te zijn en alles te verpesten.

‘Oké’.

Ruslan legde zijn hand op haar bovenbeen en kneedde het zachtjes. Aura werd rozig van de wijn en de lust. Ze leerden elkaar woordjes en lachten om de uitspraak, tussendoor elkaar steeds kusjes gevend. Ruslan sprak nog steeds schor, maar dat maakte hem wel extra sexy, vooral met het Russische accent. Ruslans hand schoof verder naar boven en Aura’s adem stokte. Hij kuste haar in haar hals, wat haar kippenvel bezorgde. Ze knoopte zijn shirt open en kuste zijn borst. Schuifelend, strelend en kussend vonden ze hun weg naar het bed. Ruslan sloot zijn hand om haar borst en kneedde heel zachtjes haar tepel. Aura duwde zich tegen hem aan, ze had geen controle meer over haar reacties. Ze voelde hoe hij hard werd en pulkte onhandig aan zijn broekriem. Er was nu geen angst meer. Ze wilde hem voelen, zijn naakte huid op de hare. Ruslan nam de tijd. Zijn vingers vonden haar gevoeligste plekjes en zijn mond volgde. Ze kreeg een licht gevoel in haar hoofd en wilde nog maar één ding. Ze trok hem omhoog en proefde iets van zichzelf op zijn lippen.

‘Nu’ fluisterde ze en hield haar adem in toen hij bij haar binnendrong. Ze kreunde. Ze kneep in de dekens en duwde haar heupen omhoog, meegaand op zijn ritme. Het was bijna ondraaglijk, maar ze wilde alleen maar meer. Ruslan verhoogde het tempo en Aura voelde al haar spieren spannen. Hij hield zich niet langer in, met een grom stootte hij zich diep in haar en samen kwamen ze klaar.

Hij gleed uit haar en trok haar tegen zich aan. Ze lagen – buik tegen rug – terwijl Ruslan haar hals kuste en zacht haar naam fluisterde. Ze hoorde hoe zijn ademhaling vertraagde en hij in slaap viel. Aura wilde wel slapen maar allerlei gedachten spookten door haar hoofd. Hoe lang zou ze nog achtervolgd worden door haar angsten, haar verleden?

Aura sloop uit bed en sloot alles af. Ze keek nog even door het raampje in de voordeur of ze geen onbekende auto zag staan, maar alles was donker. Misschien was het gewoon iemand

geweest die op haar oprit was gekeerd, en had Ruslan niets gemerkt. Dat ene moment dat ze dacht dat hij gelogen had was verbeelding geweest. Het kwam door de slechte vertaling, dat wist ze zeker. Ze zouden samen wat opbouwen. Haar leven zou ondraaglijk worden als hij weg zou gaan, even ondraaglijk als voor hij gekomen was.

Ze ruimde de afwas op en zette nog een kopje kruidenthee. Op de laptop zocht ze naar Tsjetsjeense gerechten, misschien konden ze morgen samen koken. Het was na twaalfen toen ze haar oogleden zwaar voelde worden, waarna ze in bed kroop en tegen Ruslan aan in slaap viel.

zaterdag

Toen ze wakker werd was Ruslan al opgestaan. De slaapkamerdeur was dicht. Hij was zeker koffie aan het zetten. De spoken van de nacht waren vervlogen en Aura rekte zich tevreden uit. Lekker weekend, dacht ze, ze zouden samen naar de stad kunnen gaan om boodschappen te doen en misschien een terrasje te pikken. Hij zou ook wel eens wat anders willen dan binnen zitten. Ze lag te wachten op de koffie toen stemgeluid tot haar doordrong. Ze luisterde wat beter en hoorde een mannenstem, met boze uithalen. In haar badjas sloop ze zo stil mogelijk door de gang. De stem klonk harder en ze hoorde nu ook Ruslan praten. Ze kon niet verstaan wat er gezegd werd want de mannen stonden buiten op het terras. De tweede stem had iets vaag bekends. Ze gluurde om het hoekje van de keuken en zag de rug van de andere man. Ruslan stond met zijn handen in een overgavegebaar. Hij schudde druk zijn hoofd. Aura zag dat het keukenraam op een kier stond en kroop op haar hurken naar het aanrecht.

‘We had a deal’ verstond ze nu en ze verstijfde toen ze de stem herkende. Ze zakte op de grond. Het was Pieter, Pieter stond buiten met Ruslan te praten, in het Engels. Het drong maar traag tot haar door, ze wilde het niet geloven. Ruslan met Pieter, wat voor deal hadden die twee?

Had Pieter hem naar haar toe gestuurd? Wat was zijn bedoeling? En Ruslan, hun liefde? Aura voelde een golf gal naar boven komen. Ze leunde even tegen het aanrechtkastje en haalde een paar keer diep adem. Ze moest terug naar de slaapkamer, de politie bellen.

Nadat ze op handen en knieën terug naar de slaapkamer was gekropen kon ze haar telefoon niet vinden. Ze had hem waarschijnlijk in haar tas laten zitten gisteren toen ze thuiskwam, en haar sleutels lagen bij de voordeur. Muisstil trok ze haar spijkerbroek en haar truitje aan. Ze

moest hier weg, zo snel mogelijk. Ze sloop weer naar de keuken waar ze haar tas van de tafel griste. Ze zocht haar telefoon en met bevende handen toetste ze 112 en drukte het toestel tegen haar oor. Op het moment dat ze de deur naar de hal opentrok, hoorde ze de keukendeur en verstijfde.

‘Aura,’ schreeuwde Pieter ‘blijf staan!’

Aura aarzelde een moment te lang.

‘Politie’ fluisterde ze in de telefoon, net voordat Pieter hem uit haar handen sloeg.

Ze voelde hoe ze van achter werd beetgepakt en omgedraaid zodat ze in Pieters gezicht keek. Hij was rood aangelopen en ze zag de aderen in zijn nek kloppen. Ze probeerde zich los te worstelen maar voelde hoe Ruslans handen hun greep op haar schouders verstevigden. In paniek keek ze over haar schouder,

‘Ruslan, nee!’ smeekte ze.

Ruslans gezicht was een onverzettelijk masker, hij keek haar niet aan, maar hield haar stevig op haar plaats.

Pieter ging voor haar staan. Ze deinsde achteruit, dichterbij Ruslan aan.

‘Kijk me aan, teef!’ hij pakte haar kin beet en bracht zijn gezicht heel dicht bij het hare. Ze kon zijn adem ruiken, een zure mengeling van alcohol en tabak. Ze kon niet anders dan hem aankijken. Zijn ogen waren bloeddoorlopen en zijn grijze haar hing in vette slierten voor zijn gezicht.

‘Jij gaat boeten voor wat je me hebt aangedaan.’ Hij kneep nog harder in haar wang en ze voelde hoe haar huid knapte onder zijn nagels. De tranen sprongen in haar ogen.

‘Je doet me pijn,’ wist ze uit te brengen.

‘Dat is ook de bedoeling. En hij gaat je nog veel meer pijn doen’, hij maakte een hoofdbeweging naar Ruslan.

‘NEE’, schreeuwde ze zo hard als ze kon, ze trapte naar Pieter en raakte hem vol in het kruis. Hij sloeg dubbel terwijl Aura zich probeerde los te rukken. Ze trapte om zich heen terwijl ze krijste als een wild dier. Maar Ruslans vingers drongen zich als een bankschroef in haar schouders. Het leek hem niet te deren dat ze tegen zijn schenen trapte, maar veel meer kon ze niet doen.

Hijgend kwam Pieter overeind. Hij keek niet Aura, maar Ruslan aan.

‘We had a deal,’ hijgde hij ‘do it.’

‘Doe wat?’ Aura werd bang, ‘doe wat Pieter? Heb je me nog niet genoeg aangedaan? Laat me gaan, laat me met rust, hoepel op, godverdomme, je hebt mijn leven al kapot gemaakt!’

‘Jij hebt mijn leven kapotgemaakt. Met je tienerliefde, mij constant uitdagen. Aangifte doen. Ik kom nooit meer aan de bak, door jouw schuld.’ Hij spuugde de woorden in haar gezicht.

‘En nu laat ik jou kapotmaken. Do it, kill her, KILL HER!’ hij begon hysterisch te lachen, steeds harder en harder. ‘Sterf, jij loeder, STERF!’

Aura voelde hoe Ruslan een arm om haar keel sloeg. Hij zette meer druk. Aura raakte in paniek, ze klauwde naar zijn arm en zijn gezicht, spartelend met haar voeten. Maar Ruslan tilde haar van de grond. Ze kreeg geen adem meer, ze kon geen geluid meer maken. Snakkend naar lucht voelde ze zich draaierig worden. Haar armen en benen werden zwaar, ze kon ze bijna niet meer optillen. Ze zag Pieter wazig en hoorde hem in de verte gillen. Heel even leek ze te zweven en voelde ze geen pijn. Ze hoorde Ruslans warme stem iets in haar oor fluisteren, ze glimlachte even en toen werd alles donker.

zondag

‘Aura. Ben je wakker?’ In de verte hoorde Aura een bekende stem. Ze deed even haar ogen open, maar het licht was veel te fel.

‘Ik denk dat ze wakker is, ik zag haar ogen bewegen.’

‘Aura?’ zei een andere stem.

Ze knipperde tegen het licht en zag Carins gezicht en dat van een onbekende vrouw. Ze lag in bed. Niet in haar eigen bed.

‘Waar—‘ haar keel deed pijn.

‘Ssst, niet praten, rustig maar.’ zei de vreemde vrouw.

Aura probeerde rechtop te gaan zitten en te begrijpen waar ze was.

‘Blijf maar liggen liefje’ zei Carin ‘ik zet het bed wel wat omhoog.’

‘U bent in het ziekenhuis’ zei de vrouw, Aura zag nu dat ze een doktersjas aanhad.

‘Uw strottenhoofd is beschadigd, dus u moet niet proberen te praten. Knik maar als u me begrijpt.’ Aura knikte.

‘U mag af en toe een slokje water, maar voorlopig nog niets anders. Uw vriendin blijft bij u en als er iets is, is hier het belletje voor de zuster.’ Ze liet een kabel zien met een rood knopje aan het einde. Ze knikte. De vrouw liep de kamer uit. Bij de deur draaide ze zich even om,

‘Ik kom zo weer even kijken.’ Ze wisselde een blik met Carin en ging toen weg.

‘Wa—‘

‘Niet praten liefje, je bent nu veilig.’ Carin streelde haar voorhoofd. ‘Heb je dorst? Wil je wat drinken?’

Aura knikte en Carin hield haar een rietje voor. Het water brandde in haar keel.

‘Kun je je iets herinneren? Wat er gebeurd is?’ vroeg Carin.

Haar hoofd leek een lege, zwarte ruimte. Ze sloot haar ogen. In een flits zag ze Pieters gezicht en hoorde hem schreeuwen ‘Sterf!’. Ze sperde haar ogen wijd open en kneep in de dekens.

‘Rustig maar, je bent veilig.’ Herhaalde Carin. Aura voelde weer de paniek, de herinneringen kwamen als fotobeelden terug. Ruslan en Pieter, Pieter die schreeuwde, haar pijn deed. Ruslan die haar wurgde. Ruslan die haar liefhad. Wanhopig schudde ze haar hoofd terwijl de tranen over haar wangen rolden.

Carin stond op en trok zich tegen haar aan,

‘Stil maar lieverd, stil maar, het komt allemaal goed.’

Aura hilde maar daarvan ging haar keel nog meer pijn doen. Uitgeput zakte ze terug in de kussens.

‘Hé, je bent er nog. Je hebt gewonnen. Ga nu maar slapen, rust maar uit en wordt maar beter. Praten doen we later wel. Ik blijf hier.’

Aura sloot haar ogen en viel vrijwel meteen in slaap.

Toen ze weer wakker werd kwam alles in een keer helder terug. Ruslan werkte voor Pieter. Hij moest haar vermoorden. Maar ze leefde nog. Was dat toeval?

Ze zag dat Carin in de deuropening stond te praten met iemand. Aura ritselde met de dekens en Carin kwam meteen naar haar toe. Aura probeerde over haar schouder te kijken wie daar stond.

‘Lieverd, de politie wil je wat vragen stellen, ben je daar al aan toe?’ Aura keek haar vragend aan.

‘Over wat er bij je thuis is gebeurd, met Pieter en zo. Denk je dat dat kan?’ Aura knikte. Ze wilde zelf ook antwoorden.

Carin wenkte de agente binnen. Die legde haar hand op die van Aura.

‘U bent heel dapper geweest mevrouw, en gelukkig waren mijn collega’s net op tijd. U bent een vechter.’ Aura knikte maar ze begreep niet wat de vrouw bedoelde.

‘Het zal niet meegevallen zijn om uw belager te overmeesteren, hij heeft u flink te grazen genomen.’ Aura wachtte.

‘We beschouwen het als zelfverdediging maar we moeten de zaak wel reconstrueren voor het forensisch onderzoek. Ik begrijp dat u moeite heeft met spreken, maar misschien kan ik de vragen zo formuleren dat u alleen ja of nee hoeft te antwoorden.’

Aura knikte. Ze dacht aan Ruslan, die eerste dag. En toen aan de dagen erna. Tranen liepen uit haar ooghoeken.

‘Als het nog te vroeg is, kan ik wel later terugkomen hoor.’ Aura veegde haar tranen weg en schudde haar hoofd.

‘Was de indringer een bekende van u?’ Ze wisselde een blik van verstandhouding met Carin.

Aura knikte aarzelend.

‘Klopt het dat er een straat- en contactverbod bestond tegen de heer Bemans?’ Aura knikte weer.

‘Was het de eerste keer dat hij u benaderde?’ knikje.

‘Weet u hoe hij is binnengekomen? Heeft hij u verkracht? Er zijn sporen gevonden—’ de agente keek Aura aan.

‘Weet u hoe u zich heeft los geworsteld, hoe u het mes in handen heeft gekregen, hoe u hem heeft overmeesterd en neergestoken?’

Het duizelde Aura. Pieter overmeesterd, neergestoken? Ze kon zich daar niets van herinneren.

Carin zag de paniek in Aura’s ogen.

‘Ik denk dat het nog te vroeg is, u moet een paar dagen wachten tot ze wat sterker is, dat kan toch wel?’ De agente sputterde tegen maar Carin was resoluut en werkte haar vriendelijk de deur uit.

‘Zo, die is weg. Wat is er in godsnaam gebeurd zaterdagochtend? Ik kan het bijna niet geloven dat die Pieter is teruggekomen. Die walgelijke vent weer in jouw huis, je verkracht, geprobeerd je te wurgen en jij hebt hem neergestoken. Ik ben zo trots op je. Ik ga me ook inschrijven voor die zelfverdedigingscursus van jou.’ Aura pakte Carins hand en legde een vinger op haar lippen.

‘Oh mijn God, Aura, sorry, ik sta hier maar te razen, sorry liefje, sorry.’ Tranen liepen over haar wangen,

‘ik was zo bezorgd om je, de politie belde en ik kon alleen maar bidden dat je nog leefde. Oh meisje toch, wat heb jij toch een pech.’ Ze zuchtte diep en bleef Aura’s hand vasthouden.

Geen woord over Ruslan. Die agente niet en Carin ook niet. Pieter was dood. Maar niet doordat zij hem had doodgestoken, hoewel iedereen dat scheen te denken. Ze hoorde weer Ruslans stem,

‘Forgive me Aura, I love you.’

Haar hoofd gonsde, ze was doodmoe en opgelucht tegelijkertijd. Ze leefde.

Epiloog

Op de kliniek had Aura getrakteerd. Ze was dertig geworden en na het werk hadden ze taart gegeten en champagne gedronken. Carin had geld ingezameld en samen hadden al haar collega’s een mooie nieuwe dokterstas voor haar gekocht. Iedereen had haar omhelsd en geluk gewenst. Ze klapte twee keer in haar handen en haar grote witte herder kwam kwispelend aanlopen. Ze deed haar jas dicht en haar warme laarzen aan; buiten sneeuwde het nog steeds.

‘Kom Ruslan, we gaan naar huis’ Ze gaf Carin een dikke knuffel en liep naar de deur. Carin stond hoofdschuddend in de ontvangsthal,

‘Ik zal nooit begrijpen waarom je die hond Rusland hebt genoemd.’

Aura liep lachend naar de deur en aaide de hond over zijn grote kop.

‘Hoeft ook niet hè jongen.’ fluisterde ze tegen hem.

Thuis stopte ze bij de brievenbus voor de post. Terwijl het elektronische hek bogen als engelenvleugels in de sneeuw trok, rende Ruslan als een dolle rond, happend in het witte goedje. Lachend liep Aura naar binnen. Ze gooide de post op tafel. Reclame, een bankafschrift en crèmekleurige envelop. *Wie stuurt mij nou een verjaardagskaart?* Ze haalde een mes uit de keuken waarmee ze de envelop open ritste en haalde een kitscherige kaart tevoorschijn. Haar hart sloeg over, **Поздравляю!!!** stond op de buitenkant. Met één hand op haar bollende buikje vouwde ze de kaart open. Binnenin stond niets meer dan *X, R.*
